

ΛΕΣΧΗ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
ΣΈΡΓΟΥΦ
ΧΟΛΜΣ
ΕΠΙΘΕΣΗ ΑΠΟ ΨΕΙΡΕΣ

ISAAC PALMIOLA

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
NÚRIA APARICIO

Τζούλια

Δεν την τρομάζει τίποτα.
Λέει αυτό που σκέφτεται και είναι
τόσο πειστική, που μπορεί
να πουλήσει ψυγείο σε Εσκιμώο.
Λατρεύει τα αστυνομικά βιβλία
και παθιάζεται με τις επικίνδυνες
υποθέσεις.

Ντιέγκο

Είναι ιδιοφυΐα στην πληροφορική
και την τεχνολογία. Χρησιμοποιεί
τάμπλετ, υπολογιστές και κινητά
με την ίδια ευκολία που ξετυλίγει
τα δώρα του. Γι' αυτόν, η στρίγκλα
εξ αγχιστείας αδελφή του είναι
χειρότερη κι από το πρωινό ξύπνημα.

Δόκτωρ Γάτσον

Οι τεμπέλικες αρκούδες μοιάζουν υπερκινητικές πλάι σ' αυτόν τον χοντρούλη γάτο, που γεννήθηκε κουρασμένος. Δεν αφήνει το χουζούρι του, εκτός κι αν του προσφέρουν φαγητό πολύ προσεγμένο (γατοτροφή όχι, ευχαριστώ). Τα μεγάλα πάθη του είναι το φαΐ και ο ύπνος, αλλά, αν και δεν του φαίνεται, καμιά φορά δείχνει μεγάλο αστυνομικό δαιμόνιο. Μπορεί να μιλάει με τον Σέργουφ και τ' αφεντικά του.

Σέργουφ

Επικοινωνεί με τα αφεντικά του και αντιλαμβάνεται τα ανθρώπινα συναισθήματα, ικανότητες που τον κάνουν έναν από τους πιο ικανούς ντετέκτιβ του κόσμου. Σκανδαλιάρης, ένας καπετάν φασαρίας, πονηρούλης και μικροκαμωμένος. Η μεγαλύτερη αδυναμία του είναι οι ψηλές σκυλίτσες...

Κεφάλαιο 1

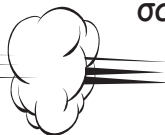
Η Τζούλια άρχισε να ξύνει με μανία το κεφάλι της. Πρώτα πίσω από το αφτί και μετά λίγο πιο κάτω, σχεδόν στο ύψος του αυχένα. Η φαγούρα ήταν πολύ έντονη, αλλά δεν σήκωσε τα μάτια από το βιβλίο που διάβαζε μέχρι που μπήκε στο δωμάτιο ο χειρότερος τραγουδιστής του ηλιακού συστήματος. Ήταν ο Ντιέγκο, ο μισητός αδελφός της, που άκουγε μουσική φορώντας σ' αφτιά του τα ακουστικά.

«Σ' αγαπώ... σ' αγαπώ... μ' όλη
τη δύναμη της καρδιάς μου...»

Πρέπει να είχε τόσο δυνατά τη μουσική, που δεν άκουγε ούτε τις ίδιες τις στριγκλιές του και βέλαζε σαν τράγος.

«**ΘΑ ΠΑΨΕΙΣ ΚΑΜΙΑ ΦΟΡΑ;**»

Η Τζούλια γύρισε προς το μέρος του με το πρόσωπο κατακόκκινο από θυμό. Δεν ανεχόταν να την ενοχλούν όταν διάβαζε. Ετοιμαζόταν να συνεχίσει την κατσάδα όταν έμεινε μαρμαρωμένη. Ο αδελφός της όχι μόνο τραγουδούσε φάλτσα σαν βραχνοκόκορας, αλλά επιπλέον έξυνε και το κεφάλι του πολύ ζωηρά. Τώρα καταλάβαινε τη φαγούρα της. Σηκώθηκε από την καρέκλα και του έβγαλε τα ακουστικά. Το πρόσωπό της δεν ήταν πια κόκκινο αλλά βουσσινί.

«Τα νύχια ενός ποντικού των υπονόμων είναι πιο καθαρά από σένα, βρε βρομιάρη!» τον έβρισε. «Με ξανακόλλησες, **ΨΕΙΡΙΑΡΗ!**»

Ο Ντιέγκο έπαψε να ξύνεται και κατάλαβε πως ήταν αλήθεια: είχε πάλι ψείρες. Εκείνη η τόσο έντονη φαγούρα ήταν χαρακτηριστική, μια φαγούρα που δεν τον

είχε εγκαταλείψει όλη την εβδομάδα, παρόλο που είχε δοκιμάσει τρία διαφορετικά αντιφθειρικά προϊόντα.

«ΕΣΥ ΜΕ ΚΟΛΛΗΣΕΣ!» φώναξε, **«ΕΓΩ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑ ΤΙΣ ΘΕΡΑΠΕΙΕΣ ΚΑΤΑ ΓΡΑΜΜΑ!»**

«ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΦΕΥΓΕΙΣ ΤΡΕΧΟΝΤΑΣ ΟΤΑΝ ΒΛΕΠΕΙΣ ΕΝΑ ΜΠΟΥΚΑΛΙ ΣΑΜΠΟΥΑΝ!» απάντησε η Τζούλια. **«ΒΑΛΕ ΛΟ- ΣΙΟΝ ΚΑΙ ΧΤΕΝΙΣΟΥ ΜΕ ΤΗ ΧΤΕΝΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΨΕΙΡΕΣ, ΑΚΟΥΣ; ΚΟΛΛΑΣ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ...»**

Τα αδέρφια άρχισαν να φωνάζουν στα όρια της υστερίας. Φώναζαν τόσο, που ξύπνησαν ακόμα και τον Γάτσον από τον μεσημεριανό του υπνάκο.

«Πάλι με τις ψείρες;» νιαούρισε ο Γάτσον με το ένα μάτι ανοιχτό. **«Θα έπρεπε να τους βάλουμε μερικούς ψύλλους για να μάθουν τι σημαίνει να υποφέρεις...»**

«Ψύλλους ή τσιμπούρια», γάβγισε ο Σέργουφ δίπλα του. **«Αν ήδη τσακώνονται σαν τον σκύλο με τη γάτα, φαντάσου με ψύλλους και τσιμπούρια...»**

«Το χειρότερο είναι ότι με τόσα ξεφωνητά μου ανοίγει η όρεξη για τόνο», γουργούρισε ο Γάτσον.

Ο Σέργουφ τον κοίταξε κατάπληκτος.

«Στ' αλήθεια όταν ακούς ξεφωνητά σε πιάνει πείνα;» τον ρώτησε.

«Ναι, φυσικά, τα ξεφωνητά μου φέρνουν μεγάλη πείνα», απάντησε ο Γάτσον γλείφοντας τα μουστάκια του. «Και τώρα που το σκέφτομαι, το ίδιο και η σιωπή. Και οι ψίθυροι και τα μουρμουρητά και οι τσιρίδες και...»

Τα δύο ζωάκια ήταν πολύ πιο χαλαρά από τα αφεντικά τους.

Δεν μπορούσε να πει κανείς το ίδιο για την Άννα, τη μητέρα τους.

«ΦΤΑΝΕΙΕΙΕΙΕΙ!» ούρλιαξε ορμώντας σαν θύελλα στο δωμάτιο. Το δικό της πρόσωπο δεν ήταν βυσσινί, αλλά μελιτζανί.

«ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΜΑΘΩ ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΑΥΤΗ ΤΗ ΦΟΡΑ;»

Άρον άρον, η Τζούλια και ο Ντιέγκο άρχισαν να αλληλοκατηγορούνται για τις ψείρες.

«**ΣΙΩΠΗ!**» απαίτησε η μητέρα ζύνοντας το κεφάλι της. Ήταν φανερό ότι και το δικό της κεφάλι ήταν γεμάτο επισκέπτες. «Όλη την εβδομάδα βάζω αντιφθειρικά προϊόντα και έχω φτάσει στα όριά μου πλένοντας τα σεντόνια και τα καλύμματα του καναπέ. Θα σας δώσω πενήντα ευρώ να αγοράσετε ένα άλλο προϊόν, κάποιο που να είναι πραγματικά δυνατό. Κι αν δεν είναι αποτελεσματικό... **ΘΑ ΣΑΣ ΚΟΥΡΕΨΩ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΜΕ ΤΗΝ ΨΙΛΗ!**»

Η Τζούλια και ο Ντιέγκο αντάλλαξαν ένα πανικόβλητο βλέμμα. Και οι δύο τα ήθελαν τα μαλλιά τους.

«Κι εσύ έχεις ψείρες», αντεπιτέθηκε ο Ντιέγκο. «Θα κουρευτείς κι εσύ με την ψιλή αν δεν έχει αποτέλεσμα το προϊόν;»

«Αν το προϊόν δεν έχει αποτέλεσμα, θα σας ξυρίσω τα φρύδια! Στο φαρμακείο! **ΤΩΡΑ!**» ξεφώνισε η Άννα και βγήκε από το δωμάτιο τόσο θυμωμένη, που ο Γάτσον είχε πια και τα δύο μάτια ανοιχτά.

Κεφάλαιο 2

Στο φαρμακείο διαφήμιζαν το προϊόν, με μια τεράστια αφίσα όπου εικονιζόταν μια γυναίκα με ξανθιά χαίτη μέχρι τη μέση και πλατύ χαμόγελο από το ένα αφτί μέχρι το άλλο. Το σλόγκαν υποσχόταν πολλά.

«Το **ITNOM** κάνει τη δουλειά του», τους διαβεβαίωσε η φαρμακοποιός. «Εγώ η ίδια έβαλα τη λοσιόν σήμερα το πρωί και το κεφάλι μου σταμάτησε να με τρώει».

Η Τζούλια πήρε το μπουκαλάκι και το παρατήρησε επιφυλακτικά, μην μπορώντας να πιστέψει πως

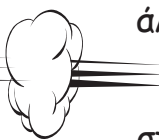

όταν θα έβαζε εκείνο το προϊόν θα είχε το ίδιο χαμόγελο με το μοντέλο της φωτογραφίας.

«Πόσο κάνει;»

«Πενήντα ευρώ», απάντησε η φαρμακοποιός. «Είναι πολύ πιο ακριβό από τα άλλα, αλλά αυτό εδώ πραγματικά σκοτώνει τις ψείρες. Μόλις βγήκε στην αγορά και πουλάει τρελά».

Πενήντα ευρώ ήταν ακριβώς τα χρήματα που τους είχε δώσει η μαμά τους για να αγοράσουν ένα άλλο αντιφθειρικό προϊόν.

«**ΔΕΝ ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΩ**», πέταξε ο Ντιέγκο. «Αντίο στα πενήντα ευρώ μου».

Η Τζούλια τον κοίταξε αγανακτισμένη.

«Δεν είναι δικά σου», του απάντησε. «Και εσένα μπορεί να μη σε νοιάζει αν σ' αφήσουν χωρίς μαλλιά επειδή ήδη μοιάζεις στον Σρεκ, αλλά, λυπάμαι, δεν είναι η περίπτωση μου».

Ο αδελφός της έμεινε βουβός και η Τζούλια του άρπαξε το χαρτονόμισμα των πενήντα ευρώ. Μετά γύρισε προς τη φαρμακοποιό και είπε:

«Ένα μπουκάλι **ITNOM**, παρακαλώ!»

Πλήρωσαν τα πενήντα ευρώ και γύρισαν στο σπίτι για να χρησιμοποιήσουν το προϊόν. Σύμφωνα με τις οδηγίες, έπρεπε να το αφήσουν να δράσει μισή ώρα και μετά να λούσουν τα μαλλιά τους και να περάσουν τη χτένα για τις ψείρες. Η φαγούρα έγινε πιο έντονη από ποτέ και ένιωθαν τις ψείρες να κινούνται στο κεφάλι τους.

«ΤΣΙΜΠΑΝΕ ΣΑΝ ΤΡΕΛΕΣ, ΑΛΛΑ ΜΟΥ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΠΩΣ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ...» είπε η Άννα, που επίσης είχε βάλει λοσιόν.

Ο μόνος που δεν είχε χρησιμοποιήσει το προϊόν ήταν ο Χουάν, ο πατέρας τους. Μπήκε στο σπίτι καλοδιάθετος, με ένα χαμόγελο στο πρόσωπο κι έναν σκούφο στο κεφάλι, κάτι ανήκουστο γι' αυτόν.

«Ανακαλύψαμε ένα προϊόν που όντως κάνει δουλειά», ανήγγειλε η Άννα, «αλλά το μπουκαλάκι ήταν τόσο μικρό, που το τελειώσαμε όλο... Καλύτερα να πας στο φαρμακείο...»

«Όχι, ευχαριστώ, δεν το χρειάζομαι», διαβεβαίωσε ο Χουάν και έβγαλε τον σκούφο.

Προλαβαίνοντάς τους όλους, ο πατέρας είχε κουρευτεί με την ψιλή για να ξεφορτωθεί τις ψείρες. Η περιοχή όπου προηγουμένως υπήρχαν μαλλιά τώρα ήταν άσπρη σαν κιμωλία!

Όλοι έμειναν να τον κοιτάζουν πολύ εντυπωσιασμένοι. Μόνο ο Ντιέγκο τόλμησε να σπάσει τη σιωπή για να ψιθυρίσει στην Τζούλια.

«Αδελφούλα, βλέπω το μέλλον και δεν μ' αρέσει καθόλου».

«Για πρώτη φορά στη ζωή μου θα συμφωνήσω μαζί σου», του απάντησε η Τζούλια.

«Λοιπόν; Δεν θα πείτε τίποτα;» ρώτησε ο πατέρας. Απλώθηκε ξανά αμήχανη σιωπή.

«Σου πάει πολύ», είπε τελικά η Τζούλια. «Μπορεί ακόμα και να το κάνεις μόδα».

Ο Χουάν φαινόταν ενθουσιασμένος.

«Αλήθεια σας αρέσει;»

«Ναι, φυσικά, σαν αποκριάτικη μεταμφίεση», νιαούρισε ο Γάτσον ειρωνικά.

«Ή σαν χάρτης της Σελήνης», συμπλήρωσε ο Σέργουφ.

Οι υπόλοιποι έσπευσαν να αποσυρθούν στο μπάνιο για να λουστούν και να χτενιστούν με τη χτένα για τις ψείρες.

Ο Ντιέγκο ήταν ο τελευταίος που το έκανε. Η φαγούρα είχε εξαφανιστεί εντελώς και ξεφορτώθηκε τις νεκρές ψείρες με τη βοήθεια της χτένας. Όταν τέλειωσε, έμεινε να κοιτάζει την ετικέτα του μικροσκοπικού μπουκαλιού:

ITNOM

Εκείνο το όνομα του φαινόταν πολύ οικείο, αλλά, όσο κι αν το στριφογύριζε στο μυαλό του, δεν κατάφερε να καταλάβει γιατί.

